

Full diocesà

15 de setembre del 2024

p6 —El viatge més llarg del Papa el porta a Àsia

p7 —Obertura de les celebracions del mil·lenari de Montserrat

La Mare de Déu de Rocaprevera

Centenari de la reconstrucció
del santuari (1924-2024)



«Demostra'm, sense les obres, que tens fe, que jo, amb les obres, et demostraré la meva fe»

Diümenge XXIV durant l'any / Cicle B

Lectura del llibre d'Isaïes

El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrere: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrancaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut: per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit. Tinc al meu costat el jutge que em declara innocent. Qui vol pledejar amb mi? Compareguem plegats. Qui vol ser el meu acusador? Que se m'acosti. Déu, el Senyor, em defensa: qui em podrà condemnar? (50,5-9a)

Salm responsorial

Continuaré caminant entre els qui viuen, a la presència del Senyor.
[114]

Lectura de la carta de sant Jaume

Germans meus, si algú deia que té fe i no ho demostrava amb les obres, de què serviria? A un home així, la fe el podrà salvar? Suposem que algun dels nostres germans o germanes no tingués ni vestits ni l'aliment de cada dia, i algú de vosaltres li digués: «Vés-te'n en pau, abriga't bé i alimenta't», però no li donés res del que necessita, quin profit li faria? Doncs, amb la fe passa igual: si no hi ha obres, la fe tota sola és morta. Tu dius que tens la fe, jo tinc les obres. Doncs bé, si pots, demostra'm, sense les obres, que tens fe, que jo, amb les obres, et demostraré la meva fe. (2,14-18)

Lectura de l'evangelí segons sant Marc

En aquell temps, Jesús, amb els seus deixebles, se n'anà als poblets de Cesarea de Felip, i pel camí preguntava als seus deixebles: «Qui diuen la gent, que sóc jo?» Ells li respongueren: «Uns diuen que sou Joan Baptista, d'altres, que sou Elies, d'altres, que sou algun dels profetes.» Llavors els preguntà: «I vosaltres, qui dieu que sóc?» Pere li respon: «Vós sou el Messies.» Ell els prohibí severament que ho diguessin a ningú. I començà a instruir-los dient: «El Fill de l'home ha de patir molt: els notables, els grans sacerdots i els mestres de la

Llei l'han de rebutjar, ha de ser mort, i al cap de tres dies ressuscitarà.» I els ho deia amb tota claredat. Pere, pensant fer-li un favor, es posà a contradir-lo. Però Jesús es girà, renyà Pere davant els deixebles i li digué: «Fuig d'aquí, Satanàs! No penses com Déu, sinó com els homes.» Després cridà la gent i els seus deixebles i els digué: «Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui la seva creu i m'acompanyi. Qui vulgui salvar la seva vida la perdrà, però el qui la perdi per mi i per l'evangelí, la salvarà.» (8,27-35)

«Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui la seva creu i m'acompanyi. Qui vulgui salvar la seva vida la perdrà, però el qui la perdi per mi i per l'Evangelí, la salvarà»

Qui perdi la vida per mi i per l'Evangelí, la salvarà

Marcel Nsanzineza, prev.

En l'evangelí d'aquest diumenge, Jesús es llança a una mena d'enquesta per veure què diu i pensa la gent d'ell. La confessió de Jesús com a Messies per part de Pere, en nom dels deixebles, marca el centre de l'Evangelí de Marc. Jesús aprofita les respostes per a anar més enllà. La resta del text de l'evangelí d'avui relata els comentaris de Jesús que ens revelen els contorns de la seva identitat com a Enviat de Déu i Salvador.

Jesús insisteix que els seus deixebles miren cap a ell i el segueixen: «*Si algú vol venir amb mi, que es negui a ell mateix, que prengui la seva creu i que em segueixi.*» Prendre la creu no és altra cosa que imitar Jesús, seguir-lo. Jesús ens fa comprendre com de perillós és el camí de la fe. El nostre compromís ha de ser total. Hem d'avançar sense mirar enrere. L'amor ha de dictar les nostres pròpies accions: «*Qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà, però el qui la perdi per mi i per l'evangelí, la salvarà.*»

Perdre la vida o salvar-la? Però de quina vida es tracta? Només en tenim una. Per tant, és important posar-la en la direcció correcta. Aquí Jesús ens convida a fer les eleccions basant-les en les Benaurances, que són el «carnet d'identitat» del seu veritable deixeble.

A la taula de la Paraula i a la taula del Pa escoltem i ens alimentem de la vida de Jesús per ser, segons el que ens demana, també testimonis de l'amor de Déu per a tota la humanitat. La segona lectura de la carta de Sant Jaume ens convida a fer-ho amb aquestes paraules: «*De què servirà que algú digui que té fe si no ho demostra amb les obres? ... Si no es demostra amb les obres, la fe tota sola és morta.*» La nostra fe ha de ser viva, plena, concreta, efectiva.



La imatge



Sant Pere, el primer dels apòstols, no ho tenia ben clar: reconeix Jesús com a Messies i és lloat, però serà fortament renyat pel mateix Senyor. La seva comprensió no expressa la identitat de Jesús. Ha de passar la Passió i la Resurrecció.

I després, encara, l'Església tindrà serioses dificultats. En l'inici del nou curs pot ajudar entrar en cursos de Bíblia, Teologia, Pastoral...

Les llàgrimes de sant Pere (1700).
Luca Giordano



Agenda

Lit. hores: Setmana IV

16 dilluns

— Sant Corneli, papa; Sant Cebrià, bisbe
Beat Ignasi Casanovas, escolapi mr.
1C 11,17-26.33/Salm 39/Lc 7,1-10

17 dimarts

L'estigmatització de Sant Francesc d'Assís
— Santa Ariadna de Frígia, mr.
— Sant Robert Bel-larmino, cardenal i dr.
— Santa Hildegarda, dra.
1C 12,12-14.27-31a/Salm 99/
Lc 7,11-17

18 dimecres

— Sant Ferriol
1C 12,31-13,13/Salm 32/Lc 7,31-35

19 dijous

— Santa Maria de Cervelló
(o de Socors), rel. mercedària
— Sants Gener i Nil, bisbes mrs.
1C 15,1-11/Salm 117/Lc 7,36-50

20 divendres

— Sant Andreu Kim, Pau Chong i
companys mrs. a Corea
1C 15,12-20/Salm 16/Lc 8,1-3

21 dissabte

— Sant Mateu, apòstol i evangelista
Ef 4,1-7.11-13/Salm 18/Mt 9,9-13

22 diumenge XXV durant l'any / Cicle B

— Sant Maurici i companys mrs.
Beata Clemència Riba i Mestres,
escolàpia mr.
Sa 2,12.17-20/Salm 53/Jm 3,16-
4,3/Mc 9,30-37

El Santuari de la Mare de Déu de Rocaprevera conclou les celebracions del seu centenari

Redacció

El santuari de la Mare de Déu de Rocaprevera és un conjunt religiós situat al puig de les Tres Creus sobre la vila de Torelló (Osona).

L'ermita de Rocaprevera fou erigida en 1284 per Mn. Marc Roca. Originàriament era un oratori que ha estat reconstruït en tres ocasions; com a capella romànica al segle XV (1429 a càrrec d'Antoni Vinyes) i com a capella popular al segle XVIII (1781).

Centenari del tercer temple

Finalment, fou construïda de nou en 1923-1924 per la devoció popular, associada al culte a la Verge. El temple actual té unes dimensions majestuoses i és el resultat de l'anomenat «estil Pericas», a mig camí entre el Noucentisme i el Modernisme i amb manlleus de l'estètica clàssica i romànica.

Capella de planta de creu amb capçalera semicircular i campanar adossat, l'estètica actual de l'edifici té poc a veure amb l'església original. La reforma realitzada per Josep Maria Pericas va conferir-li un segell personal.

El santuari consta de dos edificis contigus: l'església i l'habitatge de l'ermità. La façana principal de l'església s'alinea a la construcció de planta baixa i pis que serveix d'habitatge. La porta d'accés, que centra la façana, és una arcada i queda protegida per un porxo de coberta inclinada sustentat per columnes dòriques. Sobre el porxo hi ha una fornícula que resguarda l'escultura de la Mare de Déu de Rocaprevera.

Durant el darrer any a la vila de Torelló una comissió ha organitzat molts actes commemoratius d'aquest centenari, actes que ara arriben al final.



Propers actes religiosos

- Dissabte dia 14, a les 21h, Vespres i cant de la Salve.
- Diumenge dia 15, a les 11h, Ofici Solemne de la festa de la Mare de Déu, presidit per Mn. Jean Claude Ruzindana.
- Dilluns dia 16, a les 11h, Missa pels malalts.
- Dissabte dia 21, a les 11h, Missa Solemne de cloenda del centenari, presidida pel bisbe Romà

Dies de convivència al Pirineu

Delegació de Joves

Del 29 de juliol al 4 d'agost una quinzena de joves del bisbat de Vic van gaudir d'una setmana de convivència a Maçanet de Cabrenys, als Pirineus. Les activitats van girar entorn de la figura de Jesús, resseguint l'Evangeli de Marc. Durant la setmana van fer teatre, excursions, pintura, visita cultural, banys al gorg o a la piscina. Entre aquestes activitats hi havia les de pregària, com les misses a l'aire lliure, oracions al matí i al vespre i una estona de reflexió personal diària.

Aquestes són algunes de les paraules dels joves que van venir a la convivència: «He tingut temps per a parar, reflexi-

onar i parlar sobre el camí que estava prenent en la vida, i prendre decisions per a acostar-me més a Déu»; «Per a mi ha estat molt important veure que hi ha més joves que tenen problemes semblants als meus en el camí de la fe»; «La rutina de pregària de les convivències m'ha ajudat a tenir més present el Senyor i saber com viure més la relació amb ell en el meu dia a dia».

Vam agrair la visita del senyor bisbe, el qual va compartir un dia amb nosaltres, celebrant l'Eucaristia i participant en les activitats. També vam tenir amb ell un diàleg en què va respondre les preguntes que li vam fer els joves.



El bisbat de Vic i la Fundació "La Caixa" signen un programa de millora per a la Casa Sacerdotal

El bisbat de Vic i la Fundació "La Caixa" van signar el dia 27 d'agost un programa per a millorar la qualitat de vida de la gent gran. L'ajuda es destinarà a la compra de llits articulats, una grua i altre material socio sanitari per al benestar i mobilitat dels residents de la Casa Sacerdotal. El pressupost total d'aquestes millores és de 20.000€. L'aportació de la Fundació "La Caixa" és de 6.000€ i la resta serà finançat pel bisbat.



El Papa comença a Indonèsia el viatge més llarg del seu pontificat

Redacció



Aquests dies el Papa està realitzant per Àsia el viatge més llarg del seu pontificat.

La primera part de la ruta fou Indonèsia. El pas de Francesc va estar marcat per la crida al diàleg i a la convivència pacífica entre religions, seguint l'exemple d'aquest país de majoria musulmana en el qual, sota el lema nacional de «Unitat en la diversitat», la minoria cristia ha trobat respecte i fraternitat. El Sant Pare va tenir ocasió també per a destacar com un «exemple per a tots els països» les famílies nombroses que hi ha a Indonèsia, perquè «el seu país té famílies de tres, quatre, cinc fills que van endavant».

Una de les fites del viatge, a més de la trobada amb la comunitat catòlica i amb les autoritats del país, fou l'encontre interreligiós a la mesquita Istiqlal, la més gran del Sud-est Asiàtic, amb capacitat per a 120.000 mil persones. En aquest emblemàtic lloc, el Papa va visitar el «túnel de l'amistat» que connecta la mesquita amb la catedral catòlica construïda a l'altre costat de la plaça, i va tenir lloc la trobada in-

terreligiosa a la gran carpa, amb la lectura i signatura d'un document: la «Declaració Conjunta d'Istiqlal 2024».

És una declaració en defensa de la dignitat humana i del medi ambient. «Aquesta mesquita, com altres llocs de culte a Indonèsia, són espais de diàleg, respecte mutu i coexistència harmoniosa entre religions i diferents sensibilitats espirituals», declarava Francesc. També, al costat de l'imam, s'ha produït una crida per la pau en el qual el Papa ha afegit que: «És important que els valors comuns a totes les tradicions religioses es promoguin i es reforcin, ajudant la societat a erradicar la cultura de la violència i de la indiferència.»

La segona nació visitada fou Papua Nova Guinea, de majoria cristiana, un país format per centenars d'ètnies distribuïdes en les moltes illes del seu territori, on es parlen més de 800 llengües. El Papa, rebut per milers de persones als carrers, va clamar per la pau, a causa de les violències tribals que sofreix el país.

Montserrat inaugura les celebracions del Mil·lenari

Redacció

L'any 2025 es compliran mil anys des que l'abat Oliba va consagrar el cenobi a la muntanya de Montserrat. Mil anys en els quals el monestir i la seva comunitat han viscut i superat diferents moments i èpoques fins a arribar al dia d'avui.

Amb aquest record i aquesta base, l'abadia de Montserrat va inaugurar oficialment la celebració del Mil·lenari en un acte civil celebrat a la basílica de Santa Maria, on s'aplegaren sis-centes persones.

Entre elles es trobaven diferents representants de la societat civil i eclesiàstica de Catalunya, així com també diferents abats provinents dels monestirs d'arreu del món que formen part de la Congregació Subiaco-Casinesa de l'Orde de Sant Benet, de la qual Montserrat forma part.

El pare abat va dirigir unes paraules als assistents acompanyat, mitjançant hologrames, de l'abat Oliba, fundador del monestir l'any 1025 i l'abat de Montserrat de l'any 3025, interpretats pels actors Lluís Soler i Xavier Boada respectivament.

En aquest discurs, el pare abat recordà que «la imatge de Maria és el centre material del santuari, però va molt més enllà. És el sentit on s'encarna la missió històrica i de fe de Montserrat, el que la fa present en la vida quotidiana dels homes i les dones que la visiten». Seguidament va assenyalar que «cada dia veiem com la imatge actual de Déu es torna més boirosa i més llunyana als ulls de molta gent. La modernitat ha soscavat moltes certeses. Tot sembla inestable. En el món actual, i a Occident sobretot, Déu s'ha convertit en una mena d'estrany a casa seva», afegint que «avui, aquí a Montserrat hi ve gent, molta gent, de molts llocs, i per motius molt diferents. Saber-los acollir com es mereixen encara és l'essència d'un santuari com el nostre. La fidelitat al lloc, sobretot, es concreta en aquesta missió d'acolliment». Una tasca que va molt més enllà, perquè «Montserrat ha estat sempre un nucli i un focus de cultura. Un monestir obert al coneixement, i obert al món. Des del nostre discerniment de Déu, cara a cara, amb totes les debilitats humanes, Montserrat alimenta aquests valors de l'humanisme cristià».

Al final del discurs el P. Manel Gasch va declarar inaugurat el Mil·lenari de manera oficial.

Per la seva part, el president de la Generalitat, Salvador Illa, en el seu discurs va manifestar que Montserrat ha es-



devingut un referent essencial al llarg de la nostra història compartida. Configura una part molt important de l'ànima del nostre país. Una ànima que no ha esdevingut tancada en si mateixa. Una ànima que ha sabut acollir i integrar les diferents generacions vingudes d'arreu del món i que ens han fet ser el país que som».

El seguici d'autoritats fins a l'interior de la basílica arrencà uns minuts abans de les vuit del vespre, encapçalats pel pare abat i el president de la Generalitat, seguits pel cardenal arquebisbe de Barcelona, Joan Josep Omella; el president del Parlament de Catalunya, Josep Rull, i altres, que van entrar al toc de les campanes que marcaven l'inici de la celebració.

A part dels parlaments institucionals, també es va comptar amb diferents actuacions musicals, entre elles un grup musical de vent, metall i percussió de l'Orquestra Simfònica del Vallès, interpretant «Rondeau de la suite de symphonies de Mouret» i «Preludi del Te Deum de Char pentier», i amb la presència especialment destacada de l'Escolania de Montserrat amb «Nigra Sum» de Pau Casals, i la Schola Cantorum amb «Welcome», de Bernat Vivancos. Finalment, ambdues van acabar interpretant conjuntament el «Regina coeli» de Joan Cererols.

Abans d'acabar l'acte a l'interior de la basílica, tots els assistents pogueren gaudir del nou videomapatge que s'estrena amb motiu del Mil·lenari i seguidament foren convidats a seguir l'acte a la plaça de Santa Maria.

El moment àlgid de l'acte arribà a l'exterior amb un espectacle de drons acompanyat pel cant del Virolai i amb l'actuació, de nou, de l'Escolania de Montserrat i la Schola Cantorum des dels balcons de l'abadia que donen a la mateixa plaça.

L'endemà, festa de la Nativitat de Maria, tingué lloc la primera missa del mil·lenari, amb diverses actuacions castelleres i amb l'estrena de la sardana de l'efemèride.



Caminem junts amb esperança

Romà Casanova, bisbe de Vic



En tot temps hi ha profetes de mal averany que preveuen desgràcies per al futur. També en l'actualitat hi ha punts de vista que, més enllà de la realitat, solament assenyalen el que és negatiu i, a més, sense horitzó d'esperança, com si ja tot fos perdut. Amb aquestes visions solament resten la lamentació que culpabilitza els altres i «ajeure's al sofà» esperant no sé què i deixant que els dies vagin passant.

Al nostre bisbat hem viscut una experiència profunda de comunió amb el *Sínode per l'esperança*. Comunió que ens ha dut a veure la missió que l'Església des del seu bell començament té encomanada, perquè, com ensenyava sant Pau VI, «evangelitzar constitueix l'alegria i la vocació pròpia de l'Església, la seva identitat més pregonada. Ella existeix per a evangelitzar» (EN,14). Hi hem vist la missió que nosaltres com a Església tenim encomanada, ara i aquí, en les circumstàncies concretes en què som, en cada família, en cada parròquia, en cada associació o moviment que conformen el teixit de la nostra Església. Adonem-nos del que hem viscut: comunió que ens aboca, irremissiblement, a la missió. Aquesta és l'esperança que ens obre horitzons per a caminar, essent portadors de la Bona Nova als nostres germans.

Com a Església de Vic, doncs, som cridats tots a caminar vers els horitzons nous que ens obre l'esperança. Perquè, ¿hi ha quelcom més important que l'esperança per a poder continuar caminant? Quan no hi ha esperança, quan no hi ha horitzons, tampoc no hi ha forces per a tirar endavant. Fent-ho, però, amb una característica imprescindible: caminar junts, amb la comunió que és un do del Senyor. Necessitem caminar junts per a fer-ho amb esperança, com diu un proverbi africà: «Si vols anar més ràpid, ves sol, però si vols anar més lluny, fes camí amb altres.»

La nostra Església de Vic, al llarg dels segles, ha viscut amb esperança. Sempre hi han restat portadors d'aquesta virtut, malgrat les dificultats que han trobat en el camí. No podem pas pensar que altres temps eren millors: en tots els moments històrics s'han fet presents les contrarietats, d'una manera o altra, per a viure la fe cristiana amb fidelitat. Però sempre la fe, en pocs o en molts, s'ha mantingut viva. Els temps en què vivim no ens han de fer caure en un pessimisme infructuós, sinó a viure en la fe que actua per la caritat i que ens empeny a ser el poble fidel del Senyor, els qui caminem junts amb esperança.

